

Er was eens een klas die altijd erg hard werkte. Altijd maar werken, altijd maar leren en iedereen deed zijn uiterste best. Tot het moment kwam, dat er een speciaal boek de klas werd binnengedragen door de meester. Een doodse stilte in de klas toen het boek werd opengeklapt. Het boek riep tegen de meester: "Help mij, help mij!!!" Met een donderend geraas (alsof het leek dat er een wervelwind in de klas was) scheurde het boek open en alle kinderen werden opgezogen in het boek. Iedereen, op de meester na, verdween. Schreeuwend van angst rende de meester het lokaal uit. Het boek stuiterde achter de meester aan en de juf die even kwam kijken op de gang, pakte het op.

Ze sloeg het boek open. Op de eerste pagina stond een tekst geschreven in oude, vage letters: 'De kinderen die dit boek openslaan worden vervloekt en moeten een aantal opdrachten vervullen. Lukt dit niet, dan zullen zij voor altijd in het boek blijven vastzitten'. De juf slaat snel het boek dicht en neemt het mee naar haar eigen klas. Daar vertelt ze dat de andere klas vastzit in het geheime boek. De juf spreekt met de klas af, dat zij elke nacht in het boek kijkt om te zien wat er met de andere kinderen gebeurt.

Die nacht, zit de juf alleen op zolder. Daar slaat ze het boek open om te kijken hoe het met de andere kinderen is. Daar ziet ze dat de kinderen staan in een sprookjesachtige, kleurloze wereld. Ze staan in een donker woud, omgeven door allerlei vreemde wezens. Ze staan oog in oog met een kleurrijk, raar, uitziend wezen.

Alle kinderen keken een beetje angstig naar het wezen; "Wat gaat er nu gebeuren?" dachten de kinderen. Het wezen had een roze, glibberige, gelatineachtige huid. Alleen zijn hoofd was felgeel met één oog. Aan elke voet zaten wel honderd tenen, die daardoor net kleine puistjes leken.

Het wezen keek naar de kinderen en zei; "Dit is jullie eerste opdracht." De kinderen begrepen het niet helemaal, want wat deden ze hier en waarom moesten ze een opdracht doen? Maar niemand durfde het te vragen. Het roze beest ging verder; "Ik sta hier op een luik, waar de weg naar Balans achter ligt. Ik heb de sleutel niet, maar door deze opdracht te vervullen komen jullie steeds een stukje dichterbij de sleutel." De kinderen schuifelden wat dichterbij, want naar Balans wilden ze allemaal wel. "Er zijn in het donkere woud, drie deuren te vinden, als je de goede deur kiest, kom je steeds dichterbij de sleutel. Veel succes"

En....POEFF.....het gekleurde wezen was in één keer verdwenen. De kinderen stonden weer in een sprookjesachtige, kleurloze wereld.

Eén van de kinderen riep;"Kijk daar zie ik wat!" Door de bomen heen zagen ze drie deuren; een rode, groene, en gele deur. Ze kozen een deur.....zou het de goede zijn?

Daar stonden ze dan... De kinderen van Balans, die o zo graag terug wilden naar school. Sterker nog, ze hadden nog nooit zó verlangd naar Balans als nu!

Acht meiden van de klas stonden, zoals altijd, met hun handen in hun zij. "Rood is helemaal hip, rood is het nieuwe zwart! Dat móet wel de goede deur zijn!" Ze luisterden niet naar de argumenten van de rest en liepen er rechtstreeks heen. Een groep jongens, die zichzelf erg stoer vonden, zeiden: "Groen is de kleur van gras! Daar kunnen we vast lekker voetballen!" En weer, zonder te overleggen, rende er een groep door een deur. Toen bleef er een groepje jongens en meiden over... Zij wilden niet zomaar een deur in, zonder te overleggen! Ze luisterden naar elkaars mening en besloten met elkaar dat ze de gele deur gingen proberen. Nadat ze de deur hadden geopend, zagen ze het direct... Dit was de weg naar de sleutel! Maar meteen realiseerden zij zich... Dan hebben de andere groepen de verkeerde deur genomen! Wat nu??

Toch besloot de groep dat ze de andere kinderen niet zomaar achter konden laten, ook al hadden ze dan de verkeerde keuze gemaakt.

“We gaan terug” zeiden ze. Op dat moment verschijnt het roze wezen.

“Jullie zijn nu zo moedig om terug te gaan voor jullie klasgenoten. Als beloning geef ik jullie daarom een aanwijzing om ze terug te kunnen halen. Twee van jullie zullen hier moeten blijven, de andere kinderen gaan naar de andere deuren en verdelen zich daar om de kinderen te halen. Dan zullen jullie een manier vinden om weer bij de gele deur komen. Maar dit zal niet zonder tegenslagen gebeuren”.

De kinderen zijn er al snel uit welke 2 kinderen achterblijven; één meisje en één jongen, die ook nog eens verliefd zijn op elkaar!

De rest van de groep staan bij de groene en rode deur. Alle meisjes besluiten door de groene deur te gaan en alle jongens gaan door de rode deur.

De jongens komen in een rode omgeving en zien de meisjes allemaal in het rood. Ze zien er uit alsof ze gehypnotiseerd zijn. Er komen allemaal kleine hartjes uit hun hoofd. De jongens kunnen amper contact met ze maken.

De meisjes komen in een groene omgeving. Ze zien de jongens alleen maar voetballen, allen met een eigen bal. Er komen allemaal voetballen uit hun hoofd. Ze hebben niet eens in de gaten dat de meisjes zijn binnengekomen.

Hoe krijgen beide groepen hun medeklasgenoten daar nog weg?

De meisjes besloten één ding. Om de aandacht van de jongens te krijgen, moesten de ballen verdwijnen. Snel trokken de meiden hun haarspelden en oorbellen uit en begonnen de ballen lek te steken. Langzaam aan kregen de jongens weer hun normale kleur terug en leken ze wakker te worden uit hun hypnose. Daar verscheen het roze wezen weer. Hij zei ‘heren, jullie moeten leren te overleggen voor je een keuze maakt. Wees de meiden dankbaar dat ze jullie hebben gered’. Ga nu samen naar de rode deur en probeer je andere klasgenoten te redden’.

En...poeffff, het roze wezen verdween weer.

In de rode ruimte gearriveerd kwamen alle meiden op de jongens afgerend. Ze waren smoorverliefd en begonnen te zoenen en te knuffelen. In een reflex sloeg één van de jongens een hart van de meiden stuk waardoor het meisje uit de hypnose ontwaakte. De jongens zagen de oplossing en herhaalde dit bij alle meiden.

Eenmaal uit hun hypnose liep iedereen terug naar de gele deur.

Ze waren dolblij terug te kunnen naar Balans. Ze renden door de deur en kwamen in een ruimte die ze niet goed herkenden.

Ze liepen naar buiten en waren verbaasd om wat ze zagen.

Het verkeer reed niet maar zweefde over de straat. De huizen in de wijk zijn niet te herkennen. De huizen waren van glas en metaal. Ze houden een volwassen man aan en vragen om hulp. Het bleek de zoon van meester Vincent te zijn, Stefan. Ze vroegen hem naar de datum 13-10-2063.

De kinderen schreeuwen het uit van angst.

‘Hé, let je nog wel op!? Wat heb ik net gevraagd?’ zegt meester Daan.

Tijmen schrikt op en realiseert zich dat hij de hele les heeft zitten dagdromen....